

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 74/05-70

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Bárányu vo veci sťažnosti T. k. B., zastúpeného advokátom JUDr. R. R., B., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/92, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 162/03, 3 Co 163/03 (v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 3 Co 61/04, 3 Co 62/04), na verejnom zasadnutí 23. augusta 2005 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/92 p o r u š i l základné právo T. k. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 162/03, 3 Co 163/03 (v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 3 Co 61/04, 3 Co 62/04) p o r u š i l základné právo T. k. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. T. k. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat' tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. T. k. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 Sk (slovom desať tisíc slovenských korún), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. T. k. p r i z n á v a náhradu trov konania v sume 15 315 Sk (slovom pätnásť tisíc tristo pätnásť slovenských korún), ktorú sú p o v i n n é Okresný súd Bratislava I v časti 12 815 Sk a Krajský súd v Bratislave v časti 2 500 Sk zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. R. R., B. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Sťažnosti T. k. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 74/05-8 z 9. marca 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť T. k., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. R., B., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/92, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Co 162/03, 3 Co 163/03 (v súčasnosti vedenej pod sp. zn. 3 Co 61/04, 3 Co 62/04).

Z obsahu sťažovateľovej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 11. mája 1992 sa na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 156/92 začalo konanie o návrhu na určenie vlastníctva a vydanie veci, ktorý bol následne zmenený návrhom na vypratanie 7 antukových tenisových kurtov, kábelovej prípojky a osvetľovacích stožiarov nachádzajúcich sa na parcele č. 4746/2 zapísanej na liste vlastníctva č. 1656 vedeného Katastrálnym úradom B., Správou katastra B., proti žalovanému T. j. (ďalej len „žalovaný“). Okrem tohto návrhu vo veci samej bolo v predmetnej veci podaných aj niekoľko návrhov na vydanie predbežných opatrení, o ktorých nebolo včas rozhodnuté. Okresný súd v predmetnej veci 27. marca 2002 rozhodol rozsudkom, ktorým čiastočne žalobe sťažovateľa vyhovel a zároveň zamietol jeho návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Sťažovateľ 10. augusta 2002 podal na krajskom súde proti uvedenému rozsudku vo veci samej v časti, v ktorej bol jeho návrh zamietnutý, ako aj proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia odvolania. Dňa 27. januára 2003 bola sťažovateľovi doručená výzva na vyjadrenie k odvolaniu podanému žalovaným v predmetnej veci.

Keďže do dnešného dňa v predmetnej veci nebolo právoplatne rozhodnuté, podľa názoru sťažovateľa tak okresný súd, ako aj krajský súd v predmetnej veci spôsobujú prietahy v konaní, ktoré poškodzujú sťažovateľa tým, že sa počas 12 rokov nevie dovolať svojich práv a jeho majetok užíva neoprávnene aj naďalej žalovaný. Prietahy v konaní sťažovateľovi spôsobujú ujmu *„spočívajúcu v ušlom nájme, keďže odporca (žalovaný) danú vec tenisové kurty prenajíma, ako aj v nemožnosti užívania daných kurtov a v neposlednom*

rade vo vynaložení materiálnych ako aj psychických prostriedkov na dosiahnutie právoplatného rozhodnutia súdu, čo vyčíslujeme na ujmu v hodnote 200.000,- Sk ročne“. Právny zástupca sťažovateľa súčasne vo svojej sťažnosti poukázal aj na skutočnosť, že sťažovateľ bez tenisových kurtov fakticky nemôže existovať, a preto je rozhodnutie súdu pre neho, ako aj pre ďalšie pokračovanie jeho činnosti veľmi závažným rozhodnutím.

Prieťahy v konaní okresného súdu boli podľa neho spôsobené aj v dôsledku nepravidelne nariadovaných pojednávaní v predmetnej veci, medzi ktorými boli v niektorých prípadoch až niekoľkoročné pauzy najmä po roku 1995, ďalej tým, že rozsudok vo veci samej bol doručený sťažovateľovi po 4 mesiacoch od jeho vyhlásenia, ako aj nerozhodnutím okresného súdu o sťažovateľovom návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Krajský súd odo dňa podania ústavnej sťažnosti v rámci odvolacieho konania o odvolaní sťažovateľa nenariadil pojednávanie vo veci a ani inak o ňom nerozhodol. Podľa sťažovateľa uvedené prieťahy neboli spôsobené náročnosťou danej veci ani prekážkami zo strany sporových strán, ale boli zapríčinené nekonaním zo strany súdu.

Sťažovateľ sa na základe uvedeného, ako aj povahy a významu predmetnej veci pre neho domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 2 000 000 Sk, a to *„z dôvodu nemožnosti dovolania sa vlastníckeho práva a jeho výkonu prostredníctvom súdu, ušlého zisku spočívajúceho v nájme, ktorý platí tretia osoba odporcovi (žalovanému) za používanie predmetných kurtov ako aj z dôvodu nákladov - materiálnych, ako aj fyzických a psychických síl vynaložených na vysúdenie si svojich práv“.*

Na základe už uvedených skutočností sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/92, ako aj krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 162/03, 3 Co 163/03 porušili sťažovateľovo základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ďalej aby ústavný súd okresnému súdu prikázal v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/92, ako aj krajskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 162/03, 3 Co 163/03 konať bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľovi primerané finančné

zadosťučinenie vo výške 2 000 000 Sk, náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, ktoré by mu boli zaviazané zaplatiť spoločne a nerozdielne okresný súd a krajský súd.

Krajský súd sa na základe výzvy ústavného súdu k podanej sťažnosti vyjadril listom sp. zn. Spr. 3352/2005 zo 14. apríla 2005 prostredníctvom svojej predsedníčky. Predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení uviedla, že predmetný spis bol krajskému súdu predložený 15. júla 2003 a následne bol zaevidovaný pod sp. zn. 3 Co 162/03, 3 Co 163/03. Dňa 13. augusta 2003 krajský súd spisový materiál v predmetnej veci vrátil okresnému súdu bez rozhodnutia o podaných odvolaniach, pretože v konaní pred súdom prvého stupňa sa vyskytli také vady pri vedení konania a doručovaní napadnutých rozhodnutí, pre ktoré nebolo možné o odvolaniach rozhodnúť. Po odstránení uvedených väd konania bola predmetná vec opätovne 26. februára 2004 predložená krajskému súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach, pričom jej bola pridelená nová sp. zn. 3 Co 61/04, 3 Co 62/04. Zákonná sudkyňa v dôsledku zmeny rozvrhu práce a na základe prerozdelenia spisov v oddelení uvedenú vec prevzala 7. februára 2004. S prihliadnutím na vysoký nápad v občianskoprávných veciach za predchádzajúce roky (2002, 2003, 2004), ako aj s ohľadom na počet nevybavených vecí a nový nápad vecí v oddelení 3 Co nariadil krajský súd termín pojednávania v predmetnej veci až na 17. marec 2005. Pojednávanie 17. marca 2005 bolo odročené z dôvodu neúčasti právnych zástupcov účastníkov konania. U právneho zástupcu sťažovateľa bola zistená závada v doručení predvolania spôsobená tým, že krajskému súdu neoznámil zmenu sídla svojej advokátskej kancelárie. Predmetná zásielka bola opätovne krajským súdom doručovaná právnomu zástupcovi sťažovateľa, ktorý ju však prevzal až 22. marca 2005. Právny zástupca žalovaného sa na uvedené pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavil. V predmetnej veci bol určený nový termín pojednávania na 5. máj 2005. Z uvedených skutočností podľa názoru predsedníčky krajského súdu vyplýva, že: *„konanie pred krajským súdom nie je poznačené zbytočnými prieťahmi, ktoré by boli spôsobené postupom resp. nečinnosťou súdu.“*

V závere svojej sťažnosti predsedníčka krajského súdu ústavnému súdu oznámila, že netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

Právny zástupca sťažovateľa podaním zo 4. mája 2005 ústavnému súdu na základe jeho výzvy oznámil, že trvá na konaní ústneho pojednávania v uvedenej veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Podaním doručeným 12. mája 1992 sťažovateľ podal okresnému súdu žalobu o určenie vlastníctva a o vydanie veci smerujúcu proti žalovanému, ktorá bola zaevidovaná pod sp. zn. 10 C 156/92. Pokynom z 15. mája 1992 nechal vo veci konajúci sudca doručiť podanú žalobu žalovanému, aby sa k nej v lehote 10 dní písomne vyjadril.

Sťažovateľ podaním z 8. júna 1992 požiadal okresný súd o doručovanie písomností na adresu svojho predsedu - Ing. M. K., B. (ďalej aj „zástupca sťažovateľa“).

Dňa 15. júna 1992 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie, v ktorom sa k podanej žalobe vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, v ktorom navrhol žalobu sťažovateľa zamietnuť.

Zákonný sudca nechal 14. júla 1992 vyzvať právneho zástupcu žalovaného, aby založil do spisu doklady o prevode všetkého majetku na žalovaného v zmysle čl. 10 bodu 2 písm. a) stanov žalovaného a doklady o zániku predchádzajúcej T. j., a taktiež doručiť vyjadrenie žalovaného z 10. júna 1992 sťažovateľovi. Právny zástupca žalovaného podaním doručeným 18. júla 1992 odpovedal na výzvu okresného súdu.

Okresný súd na základe výzvy z 24. novembra 1992 nechal vyzvať sťažovateľa, aby v lehote 10 dní predložil listinné dôkazy (rozhodnutie o jeho vystúpení zo žalovaného), ako aj presne označil hodnotu sporu vyčíslením v Kčs a aby špecifikoval návrh ohľadne ďalšieho majetku. Taktiež nechal vyzvať právneho zástupcu žalovaného, aby v tej istej

lehote predložil súdom požadované listinné dôkazy. Žalovaný reagoval na výzvu okresného súdu podaním doručeným mu 15. decembra 1992.

Podaním doručeným 18. decembra 1992 sťažovateľ podal návrh na rozšírenie okruhu žalovaných o J. k., V. k. a H. k., všetci so sídlom B.

Pokynom z 20. januára 1993 nechal vo veci konajúci sudca vyzvať sťažovateľa, aby v zmysle § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) predložil okresnému súdu rovnopis rozšíreného návrhu, a súčasne ho nechal opätovne požiadať o predloženie rozhodnutia o vystúpení sťažovateľa zo žalovaného a presné označenie hodnoty sporu vyčíslením v Kčs v lehote 15 dní. Listom z 29. apríla 1993 okresný súd urgovoal splnenie výzvy u sťažovateľa. Listom z 24. mája 1993 sťažovateľ požiadal o predĺženie lehoty na predloženie vyžiadaných podkladov a oznámenia o vyčíslení majetku do 1. júla 1993. Podľa úradného záznamu spísaného 3. novembra 1993 sa na okresný súd dostavil zástupca sťažovateľa, ktorý uviedol, že existuje možnosť mimosúdneho usporiadania predmetnej veci, a požiadal o poskytnutie lehoty 30 dní, po uplynutí ktorej súdu oznámi, či na svojom návrhu trvá alebo ho berie späť.

Pokynom z 18. januára 1994 nechal vo veci konajúci sudca vyzvať sťažovateľa na oznámenie, či došlo k mimosúdnemu urovnaniu sporu. Podaním z 2. februára 1994 zástupca sťažovateľa okresnému súdu oznámil, že nedošlo k mimosúdnemu usporiadaniu veci a na podanom návrhu trvá.

Podaním doručeným 9. marca 1994 sa k predmetnej veci vyjadril právny zástupca sťažovateľa (advokát JUDr. D. I., B.), ktorý súčasne v tomto podaní navrhol zmenu pôvodného návrhu na začatie konania z 11. mája 1992. Dňa 26. mája 1994 nechal vo veci konajúci sudca zaslať rovnopis doplneného návrhu doručeného 9. marca 1994 žalovanému, aby sa k nemu v lehote 15 dní vyjadril. Žalovaný vo svojom podaní zo 16. júna 1994 požiadal o predĺženie lehoty poskytnutej mu okresným súdom na vyjadrenie k podaniu sťažovateľa zo 7. marca 1994 a súčasne mu v ňom oznámil, že predmetné vyjadrenie okresnému súdu zašle v 26. týždni.

Pokynom z 23. novembra 1994 nariadil vo veci konajúci sudca pojednávanie na 21. december 1994 a nechal naň predvolať účastníkov konania, ako aj ich právnych zástupcov a vyzvať ich na predloženie na vec sa vzťahujúcich listinných dôkazov na pojednávaní. Podaním z 20. decembra 1994 sa k podaniu sťažovateľa zo 7. marca 1994 vyjadril žalovaný prostredníctvom nového právneho zástupcu JUDr. M. R., komerčného právnika, B.

Okresný súd pojednávanie konané 21. decembra 1994 po vypočutí právnych zástupcov účastníkov konania uznesením odročil na 25. január 1995 s tým, že právni zástupcovia účastníkov okresnému súdu predložia listinné dôkazy. Pokynom z 22. decembra 1994 nechal vo veci konajúci sudca vyžiadať od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na zapožičanie spis č. VVS/1-900/90-315.

Právny zástupca žalovaného listom doručeným 24. januára 1995 požiadal okresný súd o odročenie pojednávania, pretože sa v čase nariadeného pojednávania bude nachádzať mimo územia Slovenskej republiky. Okresný súd pojednávanie konané 25. januára 1995 uznesením odročil na 1. marec 1995 a nechal naň predvolať právneho zástupcu žalovaného.

Pojednávanie konané 1. marca 1995 okresný súd po vypočutí zástupcu sťažovateľa, právneho zástupcu sťažovateľa, ako aj právneho zástupcu žalovaného uznesením odročil na 29. marec 1995 za účelom zaslania výzvy S. z. B. za účelom zistenia existencie či neexistencie žalovaného.

Okresným súdom bolo pojednávanie 29. marca 1995 na základe návrhov účastníkov konania uznesením odročené na 3. máj 1995, pretože do uvedeného dňa mu nebola zaslaná odpoveď na výzvu od S. z. B. Podaním zo 6. apríla 1995 Asociácia telovýchovných jednôt a klubov Slovenskej republiky okresnému súdu oznámila, že „nemá evidenciu o tom, ktorá T. je originálnym právnym nástupcom po inej T. Tak je to i v prípade T. B.“. Podaním doručeným 6. apríla 1995 S. z. B. okrem iného oznámilo, že „(...) telovýchovné jednoty a teda i T. ak existovala ku dňu účinnosti zákona č. 83/1990 Zb. t. j. 1. 5. 1990 a splnila registráciu na MV SR, sa považujú za T. vzniknuté podľa zák. č. 83/1990 Zb.“

Pojednávanie konané 3. mája 1995 okresný súd po vykonaní dokazovania prečítaním listinných dôkazov, ako aj vypočutím zástupcu sťažovateľa a právnych zástupcov účastníkov konania uznesením odročil na 7. jún 1995 s tým, že budú okresným súdom vyžiadané ďalšie listinné dôkazy v predmetnej veci. Na základe pokynu z 5. mája 1995 boli predmetné listinné dôkazy vyžiadané od Archívu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, ktorý podaním z 25. mája 1995 okresnému súdu oznámil, že predmetné listinné dôkazy sa u nich nenachádzajú. Okresný súd pojednávanie konané 7. júna 1995 po vykonaní dokazovania prečítaním podania z 25. mája 1995 uznesením odročil na 13. september 1995 s tým, že súd vyžiada ďalšie listinné dôkazy od Obvodného úradu životného prostredia B. Obvodný úrad životného prostredia B. podaním doručeným 8. augusta 1995 okresnému súdu na základe jeho výzvy oznámil, že žiadosti súdu o zaslanie spisových materiálov nemôže vyhovieť, pretože tieto sa v jeho archíve nenachádzajú.

Právny zástupca sťažovateľa podaním doručeným 7. augusta 1995 požiadal o odročenie termínu pojednávania z dôvodu kolízie pojednávaní a aby nový termín pojednávania bol nariadený mimo dní 3. až 5. októbra 1995, v ktorých sa zúčastňuje konania pred súdom v inej veci jeho klienta. Okresný súd pojednávanie z 13. septembra 1995 uznesením odročil na neurčito z dôvodu zmeny rozvrhu práce zákonného sudcu.

Pokynom zo 17. novembra 1995 vo veci konajúci sudca nariadil termín pojednávania na 22. november 1995 a nechal naň predvolať zástupcu sťažovateľa a právnych zástupcov účastníkov konania (po prvýkrát boli predvolávaní aj žalovaní, o ktorých bol rozšírený návrh: H. k., J. k., V. k.).

Pojednávanie konané 22. novembra 1995 okresný súd uznesením odročil na neurčito s tým, že sťažovateľovi uložil povinnosť špecifikovať petit a predložiť listinné dôkazy. Právny zástupca sťažovateľa podaním doručeným 18. júna 1996 oznámil, že vypovedal plnomocenstvo udelené mu zástupcom sťažovateľa v predmetnej veci.

Zástupca sťažovateľa podaním z 9. júla 1996 okresný súd požiadal z dôvodu zmeny právneho zástupcu, ktorý sa potrebuje oboznámiť s predmetnou vecou, o zmenu lehoty na

predloženie špecifikácie petitu návrhu a súčasne okresnému súdu oznámil adresu na doručovanie písomností. Podaním doručeným 19. augusta 1996 zástupca sťažovateľa špecifikoval svoj návrh z 11. mája 1992.

Zástupca sťažovateľa 28. septembra 1998 doručil okresnému súdu podanie, v ktorom okresnému súdu navrhol vydanie predbežného opatrenia v predmetnej veci.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky podaním doručeným 28. októbra 1998 požiadalo okresný súd o vrátenie zapožičaného registračného spisu žalovaného č. VVS/1-900/90-315, ktorý mu bol zaslaný.

Okresný súd uznesením č. k. 10 C 156/92-80 z 11. januára 1999 návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Sťažovateľ prostredníctvom svojej novej právnej zástupkyne komerčnej právničky JUDr. A. G., B., podal 11. mája 1999 nový návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Zástupca sťažovateľa podaním doručeným 29. septembra 1999 požiadal okresný súd „o oznámenie stavu riešenia“ jeho návrhu.

Zákonný sudca pokynom z 12. apríla 2001 nariadil termín pojednávania na 9. máj 2001, nechal naň predvolať právneho zástupcu žalovaného, ako aj právnu zástupkyňu sťažovateľa, ktorú súčasne vyzval, aby mu predložila výpis z listu vlastníctva č. 4526 (nie starší ako jeden mesiac) vedeného Okresným úradom B.

Pojednávanie konané 9. mája 2001 bolo okresným súdom odročené na neurčito, pretože sa naň nedostavili účastníci konania, u ktorých nebolo doručenie riadne vykázané. Pokynom z 18. septembra 2001 vo veci konajúci sudca nariadil termín pojednávania na 14. december 2001 (súd opätovne realizoval pokyny sudcu z 12. apríla 2001).

Nový právny zástupca sťažovateľa advokát JUDr. R. R., B., požiadal podaním doručeným 3. decembra 2001 okresný súd „o uvedenie stavu konania“ v uvedenej veci a o „vyjadrenie, akým spôsobom bol vybavený návrh na vydanie predbežného opatrenia“.

Právny zástupca sťažovateľa podaním doručeným 10. decembra 2001 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní v predmetnej veci (14. decembra 2001) z dôvodu kolízie s inými skôr nariadenými pojednávaniami, ktoré sa konajú v B., a súčasne požiadal o odročenie pojednávania. Okresný súd pojednávanie konané bez prítomnosti účastníkov konania, ako aj ich právnych zástupcov 14. decembra 2001 uznesením odročil na 20. február 2002.

Právna zástupkyňa sťažovateľa podaním doručeným 5. februára 2002 okresnému súdu oznámila, že v januári 2002 vypovedala dohodu o plnomocenstve uzatvorenú so sťažovateľom.

Na pojednávanie konané 20. februára 2002 sa nedostavil žalovaný ani jeho právny zástupca. Okresný súd toto pojednávanie uznesením odročil na 27. marec 2002. Právny zástupca sťažovateľa podaním doručeným 28. februára 2002 okresnému súdu oznámil, že sťažovateľ trvá na svojom návrhu na vydanie predbežného opatrenia z 11. mája 1999, ktorý však v tomto podaní upravil.

Zástupca sťažovateľa v podaní doručenom 14. marca 2002 okresnému súdu oznámil adresy svedkov, ktorých v konaní navrhol vypočuť, a svojím ďalším podaním doručeným 18. marca 2002 právny zástupca sťažovateľa upravil petit podaného návrhu.

Na pojednávaní 27. marca 2002 okresný súd vydal dve uznesenia, ktorými rozhodol o návrhoch sťažovateľa týkajúcich sa zmeny petitu žaloby, o upustení od výsluchu svedkov, o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia a poučil účastníkov konania o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 OSP. Následne okresný súd vyniesol rozsudok v predmetnej veci, ktorým v časti návrhu sťažovateľa vyhovel, keď zaviazal žalovaného vypratáť 3 tenisové antukové kurty nachádzajúce sa na parcele č. 4746/2 zapísanej na liste

vlastníctva č. 1656 vedeného Katastrálnym úradom, Správou katastra B., pre katastrálne územie B., ktoré sú vlastníctvom sťažovateľa, a ponechal ich sťažovateľovi spolu s prísl. na ďalšie užívanie, a vo zvyšku jeho návrh zamietol. Žalovaného súčasne zaviazal uhradiť sťažovateľovi trovy konania, ako aj trovy právneho zastúpenia.

Podaním doručeným 11. apríla 2002 právny zástupca sťažovateľa špecifikoval trovy konania v predmetnom konaní.

Žalovaný podaním z 9. augusta 2002 podal proti rozsudku sp. zn. 10 C 156/92 z 27. marca 2002 odvolanie s tým, že jeho odôvodnenie doplní v lehote 5 dní. Právny zástupca sťažovateľa podal 14. augusta 2002 odvolanie proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 10 C 156/92 z 27. marca 2002, ktorým okresný súd zamietol sťažovateľov návrh na vydanie predbežného opatrenia, a ďalším podaním doručeným 14. augusta 2002 podal právny zástupca sťažovateľa odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 10 C 156/92 z 27. marca 2002 v časti, v ktorej zamietol zvyšok návrhu sťažovateľa.

Pokynom z 10. októbra 2002 nechal vo veci konajúci sudca zaslať odvolanie sťažovateľa právnemu zástupcovi žalovaného spolu s výzvou, aby sa k nemu v lehote 15 dní vyjadril. Zákonný sudca dal taktiež pokyn súdnej kancelárii, aby v prípade doplnenia odvolania z 9. augusta 2002 právnym zástupcom žalovaného toto doplnenie doručili právnemu zástupcovi sťažovateľa spolu s výzvou, aby sa k jeho obsahu v lehote 10 dní vyjadril. Právny zástupca sťažovateľa sa k podanému odvolaniu vyjadril listom doručeným 11. februára 2003, v ktorom uviedol, že sa k podanému odvolaniu žalovaného nie je možné vyjadriť, pretože neobsahuje odôvodnenie.

Okresný súd na základe pokynu zákonného sudcu z 9. júna 2003 nechal zaslať žalovanému výzvu na doplnenie podaného odvolania v lehote 5 dní spolu s upozornením, že v prípade nesplnenia výzvy v stanovenej lehote odvolací súd konanie o odvolaní žalovaného zastaví. Právny zástupca žalovaného podaním doručeným 24. júna 2003 doplnil odôvodnenie odvolania podaného 9. augusta 2002.

Pokynom z 2. júla 2003 nechal vo veci konajúci sudca zaslať podanie žalovaného z 23. júna 2003 právnenému zástupcovi sťažovateľa a následne zaslať spis krajskému súdu na rozhodnutie.

Podaním z 8. júla 2003 právny zástupca sťažovateľa požiadal okresný súd „o konanie v danej veci“, ako aj „o uvedenie stavu konania“.

Spisový materiál v predmetnej veci bol krajskému súdu doručený 15. júla 2003. Predseda senátu krajského súdu spis v uvedenej veci listom z 31. júla 2003 (doručeným okresnému súdu 13. augusta 2003) vrátil bez meritórneho rozhodnutia, pretože „*pre vady, ku ktorým došlo pri vedení konania na súde prvého stupňa a doručovaní rozhodnutí napadnutých odvolaním, nemožno o odvolaniach rozhodnúť*“.

Okresný súd predvolal na základe pokynu zákonného sudcu z 18. augusta 2003 na informatívny výsluch zástupcu sťažovateľa na 8. september 2003. Sťažovateľovi však bolo predvolanie doručené až 12. septembra 2003. Nový termín uvedeného výsluchu bol stanovený na 29. september 2003. Zástupca sťažovateľa na ňom uviedol, že pri písaní návrhu „*došlo len k chybe v písaní pri označení navrhovateľa, správne sme mali byť označení T. k.*“, a zároveň okresný súd požiadal, aby vydal opravné uznesenia v predmetnej veci.

Právny zástupca sťažovateľa sa podaním doručeným 6. októbra 2003 vyjadril k výzve krajského súdu vo vzťahu k názvu sťažovateľa a ďalším podaním doručeným 6. novembra 2003 sa vyjadril k doplnenému odvolaniu žalovaného z 23. júna 2003.

Uznesením sp. zn. 10 C 156/92 zo 16. decembra 2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. januára 2004, okresný súd opravil záhlavie svojho uznesenia č. k. 10 C 156/92-123 z 27. marca 2002 (vo veci vydania predbežného opatrenia), ako aj záhlavie rozsudku č. k. 10 C 156/92-125 z 27. marca 2002. Pokynom z 18. februára 2004 nechal zákonný sudca spisový materiál vo veci opätovne predložiť krajskému súdu, ktorému bol doručený 26. februára 2004.

Vo veci konajúci sudca krajského súdu pokynom zo 16. februára 2005 nariadil v predmetnej veci pojednávanie na 17. marec 2005 a nechal naň predvolať právnych zástupcov účastníkov konania. Právnomu zástupcovi sťažovateľa sa nepodarilo zásielku doručiť, a preto musel byť predvolávaný opätovne z adresy nového sídla jeho advokátskej kancelárie. Na pojednávanie konané 17. marca 2005 sa nedostavili účastníci konania ani ich právni zástupcovia. Krajský súd následne pojednávanie v predmetnej veci odročil na 5. máj 2005 a nechal naň predvolať opätovne právnych zástupcov účastníkov konania.

Na pojednávaní konanom 5. mája 2005 krajský súd po vypočutí právnych zástupcov účastníkov konania vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým bolo návrhu vyhovené, zmenil tak, že návrh zamietol a v jeho zamietajúcej časti ho potvrdil. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal a uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Na verejnom zasadnutí ústavného súdu konaného 17. augusta 2005 právny zástupca sťažovateľa uviedol, že trvá na podanej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 7. februára 2005, ktorú žiada upraviť tak, že navrhuje zmeniť jej petit v časti tretieho odseku týkajúceho sa primeraného finančného zadosťučinenia, a to nasledovne: *„Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 000 Sk, pričom Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť sťažovateľovi sumu 450 000 Sk a Krajský súd v Bratislave sumu 50 000 Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

Na otázku predsedu senátu ústavného súdu týkajúcu sa odôvodnenia návrhu na primerané finančné zadosťučinenie právny zástupca sťažovateľa uviedol, že dôvodom návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je neprimeraná dĺžka súdneho konania, ktoré začalo ešte v roku 1992 a dodnes nebolo právoplatne skončené, ktorá bola zapríčinená predovšetkým nečinnosťou okresného súdu v predmetnej veci. Sťažovateľovi bola v dôsledku dĺžky konania v predmetnej veci spôsobená morálna, ako aj psychická ujma *„spojená s tým, že na základe jeho návrhu, resp. žaloby nebol naplnený princíp spravodlivosti, ako aj právo na súdnu ochranu“*. Sťažovateľ bol uvedený do právnej

neistoty ohľadom výsledku daného konania a uvedená situácia na neho pôsobila likvidačne, pretože ako tenisový klub nemal počas tejto doby kde realizovať svoju činnosť.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...)“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom a krajským súdom je žaloba o určenie vlastníckeho práva, ako aj o určenie povinnosti, ktorej návrh rozhodnutia (petit) bol zo strany sťažovateľa, resp. jeho právnych zástupcov v priebehu konania viackrát zmenený. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa, okresného súdu a krajského súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín však ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o osobitnej skutkovej alebo právnej zložitosti veci, ktorá by mohla spôsobiť predĺženie konania v tejto veci.

B) Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd zistil, že prispelo k predĺženiu preskúmaného konania pred okresným súdom.

Podľa zistenia ústavného súdu bol sťažovateľ na špecifikáciu svojho návrhu na začatie konania v lehote 10 dní okresným súdom po prvýkrát vyzvaný 24. novembra 1992. V dôsledku nesplnenia tejto výzvy boli sťažovateľovi okresným súdom zaslané ďalšie dve výzvy (výzvy z 20. januára 1993 a 29. apríla 1993). V reakcii na poslednú z nich sťažovateľ 24. mája 1993 okresný súd požiadal o predĺženie lehoty na jej splnenie do 1. júla 1993. Zástupca sťažovateľa následne okresný súd 3. novembra 1993 v tomto konaní požiadal o poskytnutie tridsaťdňovej lehoty, po uplynutí ktorej okresnému súdu oznámi, či došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody medzi účastníkmi konania. Podaním z 2. februára 1994 zástupca sťažovateľa okresnému súdu síce oznámil, že k uzavretiu mimosúdnej dohody medzi účastníkmi konania nedošlo, avšak opätovne až na základe výzvy súdu zaslanej na pokyn vo veci konajúceho sudcu z 18. januára 1994. K splneniu výzvy okresného súdu z 24. novembra 1992 došlo teda až podaním právneho zástupcu sťažovateľa doručeným 9. marca 1994, t. j. po viac ako šiestnástich mesiacoch. Taktiež povinnosť uložená sťažovateľovi, resp. jeho vtedajšiemu právnenému zástupcovi okresným súdom na pojednávaní 22. novembra 1995 (týkajúca sa špecifikácie petitu a predloženia listinných dôkazov) bola splnená až na základe výzvy okresného súdu podaním doručeným 19. augusta 1996, teda po viac ako ôsmich mesiacoch. V priebehu konania bol okresný súd taktiež v dôsledku okolností na strane sťažovateľa (žiadosť právneho zástupcu o odročenie pojednávania pre kolíziu pojednávaní zo 7. augusta 1995 a zo 7. decembra 2001) nútený dvakrát pojednávanie v predmetnej veci odročiť.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že k právu účastníka konania na efektívny, rýchly a účelný postup súdu v konaní pristupuje procesná povinnosť účastníka konania prispievať k dosiahnutiu účelu súdneho konania včasným reagovaním na pokyny súdu a oznámením potrebných skutočností (§ 101 ods. 1 OSP).

Z uvedených skutočností teda vyplýva záver, že k spomaľovaniu postupu okresného súdu v tomto konaní prispelo aj správanie sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, resp.

právných zástupcov, a ústavný súd túto skutočnosť pri svojom rozhodovaní taktiež zohľadnil.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu a krajského súdu v predmetnej veci.

V rámci svojej judikatúry už ústavný súd vyslovil, že napriek tomu, že jurisdikcia ústavného súdu („rationae temporis“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993, v rámci posúdenia základnej otázky – či sa vec sťažovateľa prerokovala na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy bez zbytočných prieťahov – treba prihliadnuť aj na deň začatia konania na okresnom súde a dobu, ktorá v konaní uplynula do 15. februára 1993 (III. ÚS 18/00). Ústavný súd preto pri svojom rozhodovaní v súlade so spomínanou judikatúrou prihliadol aj na skutočnosť, že do založenia jurisdikcie ústavného súdu 15. februára 2003 predmetné konanie trvalo deväť mesiacov.

Postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/92

Podľa zistenia ústavného súdu bolo preskúmané konanie poznačené dlhými obdobiami nečinnosti okresného súdu, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Prvé z období nečinnosti okresného súdu trvajúce päť mesiacov trvalo od konca júna 1994, keď žalovanému uplynula lehota na zaslanie vyjadrenia k podaniu sťažovateľa, do 23. novembra 1994, keď vo veci konajúci sudca nariadil termín pojednávania v uvedenej veci. Dňa 22. novembra 1995 okresný súd uskutočnil pojednávanie v predmetnej veci a ďalší procesný úkon v predmetnej veci realizoval až v júni 1996 (uvedeným úkonom bola na základe pokynu zákonného sudcu zaslaná výzva právnemu zástupcovi sťažovateľa). Z uvedeného šesťmesačného obdobia považoval ústavný súd za opodstatnené započítať na ťarchu okresného súdu obdobie piatich mesiacov. Okresný súd zostával nečinný aj v období trvajúcom viac ako dvadsaťosem mesiacov, t. j. od 19. augusta 1996, keď mu bola doručená právnym zástupcom sťažovateľa špecifikácia petitu podaného návrhu, do 11. januára 1999, keď okresný súd svojím uznesením č. k. 10 C 156/92-80 zamietol návrh sťažovateľa na

vydanie predbežného opatrenia. Po 11. januári 1999 okresný súd opätovne v uvedenej veci nevykonával žiadne procesné úkony až do 12. apríla 2001, t. j. v období viac ako dvadsiatich siedmich mesiacov.

Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom z 27. marca 2002, proti ktorému začiatkom augusta 2002 podali odvolanie obidvaja účastníci konania. Rozhodnutie v predmetnej veci bolo teda vyhotovené a doručené účastníkom konania po uplynutí zákonnej lehoty na odoslanie rozsudku podľa § 158 ods. 3 v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku. Vo svojom ďalšom postupe okresný súd až do 2. júla 2003 (t. j. jedenásť mesiacov) realizoval iba jednoduché procesné úkony smerujúce k predloženiu spisového materiálu v uvedenej veci krajskému súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach. Ústavný súd preto z uvedeného obdobia považoval za opodstatnené na ťarchu okresného súdu započítať obdobie siedmich mesiacov.

Nedôsledný a zdĺhavý postup okresného súdu sa v predmetnom konaní prejavil aj v tom, že 13. augusta 2003 bol krajským súdom spisový materiál v predmetnej veci okresnému súdu vrátený bez meritórneho rozhodnutia v dôsledku zistenia väd konania na okresnom súde, pre ktoré nebolo možné o podaných odvolaniach rozhodnúť. Okresný súd následne odstraňoval krajským súdom vytknuté vady konania až do 18. februára 2004, keď bol na základe pokynu zákonného sudcu spisový materiál v predmetnej veci opätovne predložený krajskému súdu. Taktiež pri rozhodovaní o sťažovateľových návrhoch na vydanie predbežného opatrenia okresný súd postupoval zdĺhavo a nerešpektoval zákonnú lehotu ustanovenú Občianskym súdnym poriadkom na rozhodnutie o takomto návrhu, keď o prvom z nich (návrh z 28. septembra 1998) rozhodol takmer po štyroch mesiacoch (11. januára 1999) a o druhom (návrh z 11. mája 1999) rozhodol až po viac ako tridsiatich štyroch mesiacoch (27. marca 2002).

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že ústavným súdom boli v predmetnom konaní zistené dlhé obdobia (v trvaní spolu sedemdesiatdva mesiacov, t. j. šesť rokov) zapríčinené nečinnosťou okresného súdu bez toho, aby jeho postupu v nich bránila zákonná

prekážka, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania, a preto je potrebné ich považovať za zbytočné prietahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy za ústavne akceptovateľnú a ani za primeranú v zmysle čl. 6 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené.

***Postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 162/03, 3 Co 163/03
(v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 3 Co 61/04, 3 Co 62/04)***

Vzhľadom na skutočnosť, že konanie v predmetnej veci začalo 12. mája 1992, t. j. v čase odvolacieho konania trvalo už viac ako jedenásť rokov, nemožno celkovú dobu konania pred krajským súdom, ktorý v predmetnej veci až po takmer dvanástich mesiacoch po vrátení spisového materiálu z okresného súdu (26. februára 2004) pristúpil k nariadeniu pojednávania (16. februára 2005), ani s prihliadnutím na potrebu času na štúdium spisu a prípravu pojednávania (maximálne tri mesiace) považovať vo vzťahu k sťažovateľovmu právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy za ústavne akceptovateľnú a ani za primeranú vo vzťahu k jeho právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na stav konania prezentovaný urobenými procesnými úkonmi vo veci, dĺžku konania vo veci, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu, v ktorej vyslovil, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prietahom v konaní (III. ÚS 14/00), argumenty predsedníčky krajského súdu súvisiace s veľkým nápadom vecí ústavný súd nemohol akceptovať.

S ohľadom na vyššie uvedené ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli v tomto konaní krajským súdom porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného ústavný súd požiadal, aby okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/92 a krajskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 162/03, 3 Co 163/03 prikázal konať bez zbytočných prietáhov.

Podľa zistenia ústavného súdu krajský súd na pojednávaní konanom 5. mája 2005 v predmetnej veci rozhodol rozsudkom. Rozsudok okresného súdu z 27. marca 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 5. mája 2005 teda po doručení účastníkom konania nadobudne právoplatnosť.

Vzhľadom na vyššie uvedenú skutočnosť ústavný súd žiadosti sťažovateľa v časti, v ktorej žiadal, aby okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/92 a krajskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 162/03, 3 Co 163/03 prikázal konať bez prietáhov, nevyhoviel.

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 500 000 Sk (petit návrhu v tejto časti sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu zmenil na pojednávaní konanom 17. augusta 2005 na ústavnom súde, keď podal návrh na zmenu výšky pôvodne požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia z 2 000 000 Sk na 500 000 Sk), ktoré odôvodnil neprimeranou dĺžkou súdneho konania zapríčinenou predovšetkým nečinnosťou okresného súdu v predmetnej veci, v dôsledku ktorej sťažovateľ utrpel morálnu a psychickú ujmu, ako aj stavom právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádza, pretože nevie, aký bude výsledok uvedeného konania.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklaráujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 50 000 Sk od okresného súdu a 10 000 Sk od krajského súdu, t. j. celkovo sumu 60 000 Sk. Pri posúdení závažnosti ujmy sťažovateľa, a tým aj výšky primeraného finančného zadosťučinenia prihliadal ústavný súd okrem dĺžky zbytočných prietáhov (šesť rokov v konaní vedenom na okresnom súde a menej ako rok v konaní vedenom na krajskom súde) predovšetkým na správanie sťažovateľa, resp. ním zvolených právnych zástupcov, v dôsledku ktorého taktiež došlo k predĺženiu konania v predmetnej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

4. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal aj o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom vo výške 56 379,50 Sk, ktoré bližšie špecifikoval ako odmenu za päť úkonov právnej služby (prevzatie a príprava veci, sťažnosť podaná ústavnému súdu, podanie ústavnému súdu zo 4. mája 2005, podanie ústavnému súdu z 27. mája 2005 a účasť na pojednávaní 17. augusta 2005) vrátane režijného paušálu (5 x 9 650 Sk + 5 x 150 Sk), náhradu za stratu času vo výške 3 000 Sk (12 polhodín x 250 Sk) a úhradu cestovného vo výške 4 379,50 Sk [na cestu z B. do K. a späť (240 km x 2 = 480 km) bolo použité motorové vozidlo Škoda FABIA 1,4 l, cena benzínu za liter 40,10 Sk, priemerná spotreba 7,2 l na 100 km].

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 14 až 17 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceníteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2005 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 501 Sk a hodnota režijného paušálu 150 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno trovy konania vyčíslit' ako súčet odmeny za tri úkony právnej služby vrátane režijného paušálu ($3 \times 2\,501 \text{ Sk} + 3 \times 150 \text{ Sk} = 7\,953 \text{ Sk}$), náhrady za stratu času ($12 \text{ polhodín} \times 250 \text{ Sk} = 3\,000 \text{ Sk}$) a cestovného [základná náhrada $6,2 \text{ Sk} \times 480 \text{ km} = 2\,976 \text{ Sk}$] + spotrebované pohonné hmoty $34,56 \text{ l} \times 40 \text{ Sk} = 1\,386 \text{ Sk}$]. Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda predstavuje spolu 15 315 Sk.

Nárok na úhradu úkonov právnej služby – podanie ústavnému súdu zo 4. mája 2005 a podanie ústavnému súdu z 27. mája 2005, ktorými právny zástupca reagoval na výzvy ústavného súdu, nebol ústavným súdom priznaný, pretože uvedené podania neobsahovali žiadne právne relevantné skutočnosti týkajúce sa vecí samej, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie ústavného súdu.

Ústavný súd vzhľadom na mieru, ktorou okresný súd a krajský súd prispeli k porušeniu práv sťažovateľa v preskúvanom konaní, vo výroku prikázal uhradiť náhradu trov konania sťažovateľa vo výške 12 815 Sk okresnému súdu a vo výške 2 500 Sk krajskému súdu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému nároku na priznanie trov konania v sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005